

A Shin-Gobankaji szertartásos kovácsolás Gassan Sadatoshi Sensei és Sadanobu Sensei által.

Ez volt a hatodik látogatásom a szigeten, de ez volt az első alkalom, hogy egészen odáig repültem. Még ha azt is mondom, hogy a repülőjárat egészen odáig vitt is, akkor is ez csak azt jelenti, hogy *Dogo*-ban szálltunk le, így még mindig kellett egy negyedórás buszút a kompikötőig és egy harminc perces hidroplánút, vagy egy egyórás kompút *Nakanoshima* szigetére, ahol a rendezvényt tartották.

Csapatunk több tagja, valamint egy operatőr és egy hangmérnök a *Haneda* repülőtéren gyűltek össze. 2021. október 14-én reggel. Rövid megállót kellett tennünk Oszakában, az *Itami* repülőtéren, hogy repülőgépet váltsunk, de ott találkoztunk *Gassan sensei*-el is.

A repülőút elég rövid volt Oszakáig, és az átszállás is zökkenőmentes volt. Ahogy közeledtünk a kapuhoz *Gassan Sadatoshi sensei*-t láttam, aki a szokásos hagyományos *samue* öltözkében várakozott, és várta, hogy együtt szálljunk fel a fedélzetre. Még volt egy kis időnk, de nagyon izgatottan mesélte, hogy pusztán véletlenül felfedezett egy teljes hosszúságú *oshigata*-t az apja kardjáról, amit 1939-ben a *Showa Gobankaji* részeként szenteltek az *Oki Jinja*-nak. Húha! Az istenek velünk vannak! Láttam a kis *oshigata*-t a *Takashimaya* 1941-es könyvében, és láttam a tényleges pengét is. Minden alkalommal megtekintettem, amikor az *Oki*-szigeten jártam, de nem tudtam, hogy van egy teljes hosszúságú *oshigata*, amit *Sadaichi (Sadamitsu)* saját kezűleg készített. *Gassan sensei* elővette, és megmutatta mindannyiunknak az *oshigata*-t repülőtéren. Nagyon különleges pillanat volt.

Az időjárás nagyon tiszta és meleg volt, sőt, forró. Mintha visszatért volna a nyár. Azonban, néhány nappal korábban értesültünk arról, hogy a rendezvény napjára esőt jósolnak. Akkoriban elég hihetetlennek tűnt, hiszen egy felhő sem volt az égen. Felszálltunk egy meglehetősen kis repülőgépre, hogy utunk második szakaszát megtegyük *Dogo* felé, a legnagyobb szigetre a négy sziget közül, amelyek az *Okinoshima* szigetcsoportot alkotják. Az *Oki* repülőtérré érkezve, mivel mi egy nagyobb csoport voltunk, feladott poggyásszal, lassabban hagytuk el a repteret, mint mások. A repülőjáratok és a kompok nem olyan gyakoriak ezeken a külső részeken, így általában nem várják meg a lemaradókat.

Szerencsére a busz még mindig ott volt, és *Gassan sensei* nagylelkűen azt mondta, hogy velünk jön a busszal.

Amikor megérkeztünk a kompkikötőbe, kiderült, hogy még két órát kell várunk, amíg a komp megérkezik, hogy elvigyen minket a célállomásunkra, *Hishiura* kikötőjébe *Nakanoshima* szigetén. Amíg vártunk, én leülhettem és beszélgethettem *Gassan sensei*-el a 46 évvel ezelőtti alkalomról. Meglepetésemre, az esemény megisméltésére vonatkozó elképzeléseim közelebb álltak az eredeti eseményhez, mint ahogyan azt én azt valaha is elképzeltem. *Gassan sensei* elmondta nekem, hogy akkoriban az apja Oszakából repült, míg neki és a többi tanoncnak egy teherautóra kellett felpakolnia és komppal kellett utazniuk. Ezúttal *Sadatoshi sensei* repült, miközben *Sadanobu san* és a többi tanonc béreltek egy teherautót, és hozták az összes a felszerelést a komppal.

Amikor megérkeztünk *Hishiura* kikötőjébe, az mesés volt. Kiszállni a kompról egy olyan helyre, amit nem tudtam meglátogatni már több mint egy éve a Covid-helyzet miatt, és nem csak az öreg barátok fogadtak, hanem *Gassan sensei* fia, *Sadanobu*, és a többi tanítványa is, remek érzés volt. Kezdett valósággá válni a vízióm, amely négy évvel korábban jelent meg a fejemben, végre valósággá vált a szemeim előtt. Annyira izgalmas volt.

Aznap este mindannyian ugyanabban a hagyományos *Ryokan* fogadóban szálltunk meg. Először is elvittek minket a *Ryokan*-ba hogy bejelentkezzünk, aztán egyenesen az *Oki* Szentélyhez vittek minket, hogy bemutatkozzunk egymásnak, és még több régi baráttal találkozhatunk.

Megnéztük a *Sadaichi* sensei-nek szentelt kőemlékműveket, amiket a kardkovácsolási bemutatója emlékére emeltek neki, majd *Gassan sensei*, a tanítványai és a szentély papjai, döntöttek az ideiglenes kovácsműhely megépítésének helyszínéről.

Míg ott időztünk, a nap már elkezdett lenyugodni, és az *Oki*-t körülvevő nagy túlevelűek mögé merült, amik körbevették a szentélyt, ami egy szürkületben megvilágított udvart teremtett, ami még inkább kiemelte a pillanat nosztalgiját. Mint egy szép emlék az elmúlt nyarokról. Idilli volt.

Visszaindultunk a *Ryokan*-ba, ahol egy rövid pihenés után mindannyian összegyűltünk egy ünnepi vacsorára. Rögtönzött bemutatkozó beszédet kellett tartanom, amelyben röviden összefoglaltam az elmúlt négy évet, majd kifejeztem hálámat mindenkinek, hogy mindezt lehetővé tették.

Ezután *Gassan sensei* hivatalosan is megnyitotta az étkezést a nagyon figyelmes és kegyes szavaival, gratulálva a szigeten lakóknak a *Gotoba* császárral való 800 éves kapcsolatuk évfordulójához, és néhány gondolatot elmondott még a hagyományok fontosságáról. A nagyon finom sokfogásos étkezés után (híres vagyok arról, hogy a hal ezen az étkezésen a kedvemre való volt) mindannyian ágyba bújtunk. A következő két nap nagyon sűrűnek ígérkezett.

A következő nap is gyönyörű nap volt, egy felhő sem volt, ameddig csak a szem ellátott. Bizonyára tévedett az időjárás-előrejelzés. Ez túl szép idő volt ahhoz, hogy hirtelen csak úgy megváltozzon. Megnéztem az okostelefonom időjárását előrejelző alkalmazásomat. Igen, esőt jósolt a következő napra. Azonban ezt egy csipetnyi fenntartással vettem, mivel az én időjárás alkalmazásom a telefonomon gyakran tévedett.

Először is, mindannyian a városházára mentünk, hogy üdvözljük a polgármestert, *Ooe Kazuhiko*-t és a helyettesét *Yoshimoto Misao*-t. Többször is találkoztam már velük korábban, és még Beatles dalokat is énekeltünk együtt.

Bemutattuk *Gassan sensei*-t és *Sadanobu san*-t, és leültünk kávézni. *Gassan sensei* elővette az apja *oshigata*-ját, aminek hatására a teremben mindenki rögtön ráébredt a kapcsolat mélységére a két ember között. Az apja *Showa-Gobankaji*-ban való részvétele 1975-ben *Gassan sensei*-el és a mostani közös visszatérésük a fiával *Sadanobu*-val és tisztán kirajzolódott a kapcsolat az akkori esemény között, és aközött az esemény között, ami a következő napon fog megtörténni.

Az izgalom egyre fokozódott.

Aztán külön csoportokra oszlottunk. *Sadanobu san* és a többi tanonc visszamentek a szentélybe, hogy belekezdjenek a kovácműhely megépítésébe. *Sadatoshi sensei* és én egy kamerás stábbal elmentünk, hogy filmezzünk a különféle *Gotoba* császárral kapcsolatos emlékekről a sziget különböző pontjain.

Először átmentünk a sziget másik oldalára, *Saki* kikötőjébe, ahol *Gotoba* császár kénytelen volt partra szállni a zord időben. Van ott egy nagy lapos kő, közvetlenül a kikötő oldalán, egy kis tengerparti falu szélén. A követ úgy ismerik, mint a Tiszteletreméltó Ülőhely (*Okoshi-Kake-no-Ishi*), mivel *Gotoba* császár állítólag ezen ült, miközben várta, hogy a szolgálai ideiglenes szállást keressenek számára éjszakára. Azonban a katonai kormánytól való félelmükben, vagy egyszerűen csak attól, hogy egy kolostorba vonult császár beugrik éjszakára, mindannyian visszautasították a szolgák kérését. Körbejártak az öböl körül és egy *Miho Jinja* nevű kis szentélyhez érkeztek, és *Gotoba* császár ott töltötte első éjszakáját.

Visszafelé az autónk felkapaszkodott a keskeny hegyi úton, és elénk tárult a gyönyörű, lélegzetelállítóan szép kilátás a szigetekre, öblökre és partokra. 2015-ben az UNESCO által az *Oki*-szigeteket Globális Geoparkká nyilvánították. Megpróbálhatjuk leírni a gazdag tájat és annak szépségét, de a látvány leírása nagyon nehéz, mivel a szavak és a fotók a legkevésbé sem tudják visszaadni az elénk táruló látványt. Megálltunk egy kis pihenőhelyen egy tisztáson, hogy megcsodáljuk a kilátást.

Később, *Gassan sensei* félrehúzott és átadta nekem apja *oshigata*-ját és azt mondta: "Tégy vele, amit akarsz!". Tátva maradt a szám, mert rám bízta nem csak a történelem egy szeletét, de a családja történetének ezt az értékes darabkáját is. Megköszöntem neki, és tudattam vele, hogy nagyon vigyázni fogok rá. Ez minden bizonnyal egy crowdfunding elem lesz a jövőben.

Visszahívtak minket ebédre, majd ebéd után a Szentélybe és a közeli múzeumba mentünk a további forgatásra. Engem is hívtak néhány más feladat elvégzésére, így összevissza szalagáltam. A kovácsműhely a szentély területén már kezdett formát öltetni.

Határozottan meleg és tiszta volt az időjárás. Az udvar hirtelen elkezdett megtelni ülőhelyekkel és eső ellen védő sátrakkal. A sok tennivaló mellett a nap gyorsan eltelt, és hamarosan kora este lett.

A nagyszámú látogató miatt (sajtó stb.), én és a kamera stábjának szállodát kellett váltania. A nemrégiben felújított és kibővített *Ento* hotelbe költöztünk, amely közvetlenül a tengerparton van és a tengerre néz. A csatorna mentén, ahol a kompok a szárazföldről közlekednek a *Hishiura* kikötőbe. A kilátás lenyűgöző volt!

Volt még egy másik találkozásom a San'in Tourist Org-al (San'in: *Shimane* és *Tottori* prefektúrák), amelynek a tanácsadója vagyok. Nagyon hálás voltam nekik és munkatársaiknak, hogy egészen Okinoshimáig eljöttek és támogatták az eseményt. Viccelődtek, hogy úgy nézek ki, mint a 007-es James Bond az öltönyömben, és adtak nekem egy új "San'in" kitűzőt.

Aznap este egy újabb ünnepi grill-vacsora volt, sok új vendéggel és olyan emberekkel, akik különböző módon vettek részt a *Matsuri*-ban (fesztivál). Az étel és a társaság nagyszerű volt (a tenger gyümölcsei valószínűleg szintén nagyszerűek voltak..), és különböző médiaszemélyek érkeztek, akik fokozták az izgalmamat (vagy a megkönnyebbülésemet). Egy gyors esti ital a helyi karaoke bárban (Japánban mindig van egy after party, amit *Nijikai*-nak hívnak). A következő nap nagy napnak ígérkezett. Megígértem, hogy korán érkezem a múzeumba, hogy filmezzek két különböző filmes stábbal, de pontban 10 órára a szentélynél kellett lennem a megnyitó ünnepségre.

A tengerpartra néző szobámban ébredtem, és elhúztam a nehéz függönyöket. Nagyon borult volt az ég. Vajon esett az eső? Eléggé nedvesnek tűnt, de nehéz volt megállapítani, mivel a tenger közvetlenül előttem volt, a másik part pedig elég messze esett. Az idő sürgetett, elkészültem és kihagytam a reggelimet. Kimentem, az eső csak úgy csapkodott. Megtaláltam a filmes stábot, és elindultunk a múzeumba.

Befejeztem a reggeli forgatási feladataimat. Több olyan emberrel is találkoztam, akiket már régóta nem láttam.

Az eső már egyre erősebb lett, és végül öltönyben és esernyővel a szentély irányába haladtunk, miközben próbáltam nem belemenni semmilyen pocsolyába. Cikkakban érkeztem meg a szentélyhez. A pap intett nekem, hogy menjek a fő szentélybe, ahol egy nagy csoport vendég volt már, akik mind hozzám hasonló ruhát viseltek egy fehér szalaggal átvetve a vállukon.

A helyemre irányítottak, hogy megtaláljam a fehér vállszalagomat szépen összehajtogatva a székemen. Gyorsan felmértem a többi embert, és hamarosan rájöttem, hogy melyik vállamra kell tenni a szalagot, és merre felfelé kell a logónak néznie.

Nem sokkal később megkértek bennünket, hogy foglaljuk el a helyünket. Ettől a ponttól kezdve volt néhány meglehetősen hosszú, de nagyon megható *shinto* szertartás, egyeseken a szentélyszolgák hagyományos előadásaival, és a szentélyben élőben előadott japán nemzeti himnusszal (*Kimi Ga Yo*) és egy *Shigin* (*Waka* versek egyfajta dal formájában).

Majd ezt követően *Gotoba* császár *waka*-jának előadása, amelyet állítólag a szigetre érkezésekor komponált, 800 évvel ezelőtt. Három ütemmel a *Kimi Ga Yo* után megnyílt az ég és az eső ömlött le a hegyekből és a szentély tetejéről, és egy-egy erős szellőkés cibálta meg a szentély zászlaját, és a függönyöket drámai módon.

Idegesen néztem körbe a sátrak alatt álló emberekre. A barátom lehajolt hozzám, és azt mondta: "Elég drámai, nem igaz? Ne aggódj, ez *Gotoba* császár könnye". Idegesen mosolyogtam a helyzet humoros megítélésén, miközben azon tűnődtem, hogy vajon a kovácműhely megtelik-e vízzel, vagy teljesen elmosta a víz?

Az ünnepségek végeztével különböző előadásokra került sor. Hagyományos őshonos *Kagura* az *Oki*-szigeteken (*Dozen Kagura*), a helyi iskolás gyerekek hagyományos zenei előadásaival, és más ritka, a helyi kultúrában ritka *Noh*-szerű táncelőadással (*Maihime*), és így tovább. Az esemény egész nap tartott, és élőben közvetítették a világnak. Minden elismerés az *Oki* lakosoknak jár, akik végig kitartottak a rendezvényen a szakadó eső ellenére.

Ismét ide-oda sprinteltem a szentélyben/rendezvényen végzett feladatok és a sajtóinterjúk között a szép és száraz múzeumban. Találkoztam a múzeum munkatársaival, akiket szintén nem láttam már régóta. Gratuláltak a *Shin-Gobankaji* projekt elindításához. Azt válaszoltam: "Köszönöm, de kár az eső miatt." Egy pillanatra szünetet tartottak, és kissé lehajtották a fejüket: "de ezek *Gotoba* császár könnyei!". Meglepődve közöltem velük, hogy ők a másodikok, akik ezt mondják ma nekem. Amire ők ezt válaszolták "Mert mindenki tudja, hogy amikor *Gotoba* császárnak szentelt eseményt tartunk, a legtöbbször esik az eső." Hirtelen az eső már nem volt számomra zavaró. Aggódtam, hogy az eső zavaró lesz az összes látogató számára, de ellenkezőleg, ők úgy tekintettek rá, mint *Gotoba* császár áldásra. Az eső most új értelmet nyert, és feldobta a lehangolt lelkemet.

Végül, ahogy az alkonyat kezdett leszállni, a kovácsolási bemutató és további *sinto* szertartások következtek, ahol mind a tíz VIP személy felváltva megkalapálta a megáldott *tamahagane*-t.

Gassan sensei-t is megáldották és felajánlásokat tettek *Gotoba* császárnak, aki a bent lakó Istenség ebben a szentélyben. Aztán ugyanolyan csodálatos módon, ahogy az eső elkezdődött, el is állt. Lehetővé téve mindenkinek, akik a sátrakba voltak bezárva, hogy körülvegyék a kovácsműhelyet, és a különböző sajtó operatőrei is szabadon mozoghattak végre, hogy filmezhessék a fő eseményt.

Körülbelül ekkor mutatott be a San'in.org Turisztikai Egyesület elnöke a *Shimane* prefektúra kormányzójának. Bemutatott, majd azt mondta a kormányzónak, hogy én vagyok Daniel Craig, a 007-es ügynök. A kormányzó nevetett, de aztán én azt mondtam: "Igen. Én vagyok 00 San'in". A kormányzó még jobban nevetett.

Egy szent lángot hoztak le a szentély hátsó részéből és az áldott *tamahagane*-t, majd kivitték *Gassan sensei*-hez, aki elvitte a kovácsműhelyben kijelölt helyére.

Majd a szent lángnak és a *tamahagane*-nak szertartásos átadására került sor, *Gassan sensei*, és a vezető pap és a szentélylány között, aki egyébként a pap unokája volt.

Gassan sensei elhelyezte a szent lángot a tűztérben, és *Sadanobu* szakszerűen működtette a fújtatót. A kis szent lángocskák hamarosan nagy fényes lángokká nőttek, megvilágítva a sötét udvart és a látogatók arcát, akik egész nap dacoltak az esővel, hogy végignézzék ezt a jelentős eseményt. Az izgatottság és az öröm tükröződött az arcukon, fantasztikus volt. Sok esetben a család három generációja nézte együtt az eseményt. A nagyszülők közül néhányan 46 évvel ezelőtt is tanúi voltak az előző eseménynek, és én tudtam, hogy az unokáik egész életükben emlékezni fognak erre az estére.

Az ünnepélyes kovácsolást figyelő és abban részt vevő emberek közül ketten nagyon jó barátaim voltak, a 48. generációs *Murakami Sukekuro* és *Tamura Fukutaro*.

Murakami Sukekuro családja már a régi idők óta *Gotoba* császár barátai voltak, és még mindig őriznek a császártól származó tárgyakat, amelyeket a közelben ki is állítottak egykori rezidenciájukon/múzeumukban. Ők voltak felelősek a sírjának karbantartásáért is. *Sukekuro* még élénken emlékezett az előző alkalomra, amikor *Sadaichi sensei* kovácsolt a szentélyben.

Tamura san a múzeum kardjainak felügyelője, akit már az előző hírlevélben említettem. Az Ő apja szintén az *Oki*-szigetek és *Gotoba* császár történésze volt. *Tamura san* sok mindent megmutatott nekem, csodálatos dolgokat a szigetről. Mérföldetlenül boldog voltam, hogy ő is a jelöltjeim között volt azok között, akik szertartásosan megalapították a *tamahagane*-t.

Elsőként a főpap, *Murao Shu* kalapált. Aztán mindannyiunkat sorra szólítottak, végül *Shimane* prefektúra kormányzója, *Maruyama Tatsuya* zárta a sort.

Miután a szertartásos kalapálás befejeződött, *Gassan sensei* átadta a gyepelőt az utódjának és a leendő 6. generációnak, az *Osaka Gassan* ágának vezetőjének. *Sadanobu*, szakszerűen dolgozott a fújtatóval, és gondosan koordinálta a két tanonc kalapácsütéseit.

Ez egy mozgásban lévő költészet volt. A hang és az illat a tűz, a lángok a sötét őszben a kalapácsok ritmikus csendülésével az üllőn, valóban csodás volt.

A kovácsolást követően hivatalos sajtótájékoztatót tartottak. Körülvették minket a híradók és a helyi újságok. Itt meg kell mondanom, hogy *Gassan Sadatoshi sensei* az egyik legkedvesebb, leggyengédebb úriember, akivel valaha találkoztam. Mélyen meghatott a kedvessége, a vízióm megosztásában és a támogatása a projekthez. Sok kérdést tettek fel nekünk, és sok kérdésre könnyedén válaszoltam, de amikor megkértek, hogy kommentáljam az érzéseimet az eseménnyel kapcsolatban, és én megpróbáltam elmagyarázni, hogy *Gassan sensei* és a fia végig támogattak és ott álltak mellettem, hirtelen elöntöttek az érzelmek, és nehezen tudtam kimondani a szavakat, amikor megpróbáltam kifejezni nekik, hogy mit jelentett ez számomra.

Másnap megint korán kellett kelnem, mert *Gassan sensei* már korán kompra akart szállni, hogy hazautazzon és mi el akartuk kísérfni, hogy búcsút mondjunk neki és köszönetet.

Még aznap reggel arra ébredtem a kissé üvegházszerű szállodai szobámban, hogy kint az ablakokon végigsöprő szél tombol és a partot csapdossák a nagy hullámok. Óvatosan kukucskáltam ki a függönyön, és meglehetősen féltem, hogy a hotelszobám belezuhan az óceánba. Az ég a sötétszürke különböző árnyalataiban pompázott, és hirtelen hideg volt, nagyon hideg.

A következő nagy megdöbbenés, bár már hozzá kellett volna szoknom, az volt, hogy a kompot törölték. *Gassan sensei*-t és *Shimane* kormányzóját gyorsan körbe kellett szállítani a sziget másik oldalára, hogy felszálljanak egy meglehetősen kicsi hajóra, amely *Dogo* felé vitte őket. Egy filmbeli autós üldözéses jelenethez hasonlóan, mindannyian autóba pattantunk, és végigszáguldottunk a kis vidéki utakon, hogy eljussunk a kisebb kikötőbe, ahol elbúcsúztatjuk őket. Az eső már többnyire elállt, de a szél, a hullámok és a hideg eléggé erős volt.

Ahogy a hajó távolodott, boldogan integettünk nekik. A hajó eltűnt a szemünk előtt, eltakarva a hatalmas hullámok által. Gondolataim ekkor *Gassan sensei* körül jártak, és imádkoztam, hogy rövid, és biztonságos útja legyen.

Ezután még néhány záróképet kellett készítenem egy filmes stábbal, majd mindannyian összegyűltünk a komp kikötőben a nagy kompnál, ami kora délután elvitt minket *Dogo* felé. Meglepetésemre és megkönnyebbülésemre *Gassan sensei* a dogói repülőtéren várt minket élve, egészségesen és jókedvűen. Mindannyian felszálltunk a gépre, majd az oszakai repülőtéren külön váltunk.

Aznap este, a kimerítő néhány nap után, a fáradtság eluralkodott rajtunk, és ideje volt aludni, abban a reményben, hogy legalább egy szabadnapot kapunk, mielőtt elkezdjük a tényleges kemény kihívást, a tömegfinanszírozást, hogy összegyűjtsük a pénzt a teljes *Shin-Gobankaji* projekt megvalósításához.

A teljes fesztivált itt tekinthető meg:

<https://youtu.be/9WbLlN1jaI4>

Amíg még itt vagy...

Szükségünk van a segítségedre. Ez az egyik legmerészebb projekt a közelmúlt kardkészítési történelmében. A mesterség a hosszú történelme során hullámvölgyeken ment keresztül, és jelenleg meglehetősen törékeny lejtmenetben vagyunk. A japán kardkészítés nem csak kardkovácsokból áll. Ez egy csapat különböző mesteremberekből, akik egymástól függenek. Ha az egyik mesterség eltűnik, vagy egy sor készség eltűnik, az egész láncolat veszélybe kerül. Ezt az űrt nem lehet külföldi vagy hazai amatőr mesteremberekkel kitölteni. Vannak hagyományok és kánonok, amelyeket követni kell és tovább kell adni a tanítótól a tanítványnak. Visszafejtés és a könyvekből származó mesterségek újraindítása nem fogja megoldani a helyzetet, hacsak nem rendelkezünk már egy szilárd háttérrel ezekben a hagyományos mesterségekben.

Ezen képességek bármelyikének elvesztése a régi kardok stabilitását is befolyásolja. Például jelenleg elég komoly hiány van *habaki* és hüvelykészítőkből. Ezek a tárgyak szintén nagyon fontosak az ókori kardok megőrzéséhez. A probléma nem egyszerűen abban rejlik, hogy megváltoztatjuk a törvényt, és engedélyezzük a kardkészítőknek, hogy több kardot gyártsanak. A helyzet ennél sokkal összetettebb. Még ha meg is változtatnák, és engedélyoznánk a havonta három-négy kard gyártását, a művészi integritás és a minőségellenőrzés fenntartása mellett a pengék minőségének megőrzése a legtöbb kovács számára nagy kihívást jelentene. Véleményem szerint a legnagyobb probléma az, hogy senki nincs tisztában a mesterség nehéz helyzetével. Biztos vagyok benne, hogy senki sem szeretné, ha ennél nagyobb baj lenne, és a helyzet tudatosításával talán elkezdenek lépéseket tenni a jelenlegi problémák megoldására.

Szükségünk van a segítségére. Hamarosan megnyitjuk az angol nyelvű oldalakat, hogy lehetővé tegyük a *Shin-Gobankaji* projekt nemzetközi támogatását. Az összegyűjtött összegek a reprezentatív művek fontos adatbázisát fogják létrehozni. Az egyes császárkorszakoktól kezdve, amelyek valószínűleg a művek értékelésének szabványává válnak a jövőben a *Showa*-korszaktól kezdve. Valamint a fontos kardokról szóló információs táblák. (*Gotoba* császártól kezdve) Angol nyelven a Japánba látogatók számára.

Mint azt sokan tudjátok, mi csupán a kardok őrzői vagyunk a mi generációnk számára, és átadjuk azokat a következő generációnak a lehető legjobb állapotban, és megpróbáljuk sikeresen megőrizni őket, amennyire csak lehetséges.

Ugyanez vonatkozik a hagyományos kézművesség támogatására is. Magánemberként nem biztos, hogy megengedhetjük magunknak, hogy egy japán kardkovács kardját megvásároljuk, de összefoghatunk, hogy közösen megtegyünk.

Mint a jelenlegi generáció, természetesen felelősséggel tartozunk azért, hogy megpróbáljuk támogatni ezeket a mesterségeket, hogy sikeresen továbbadhassák a jövő generációinak a tudásukat. Ha a kardkészítő mesterségek bármelyike eltűnne a mi felügyeletünk alatt, az nagy szégyen lenne. Az Ön adománya számít, és sokat fog érni. Ha nem engedheti meg magának, hogy adományozzon, akkor kérjük, segítsen a tudatosság terjesztésében azáltal, hogy megosztja a következő információkat a szórólapokat, a posztokat és ezt a hírlevelet az érdeklődőkkel.

Köszönöm szépen a figyelmet.

Záró megjegyzések

Mély megtiszteltetés számomra, hogy részese lehettem annak a két eseménynek, amelyekről fentebb írtam. Két hétvége egymás után, különböző *mukansa* kardkovácsokkal dolgozva. Ez egy álom megvalósulása. Sokan megjegyzik, hogy "Szerencsés ember vagy! ", mert külföldiként belemerülhetsz a japán kardok csodás világába. Be kell vallanom, hogy némileg ellentmondásosnak találom az ehhez hasonló megjegyzéseket. Igen, bizonyos szempontból nagyon szerencsésnek érzem magam, hogy az életem úgy alakult, ahogy elképzeltem. Soha nem álmodtam volna, hogy ilyen messzire jutok, amikor még biztonsági őrként kardszakértő akartam lenni a British Múzeum japán osztályán. Már akkor is olyan ismerőjévé szerettem volna válni a japán kardoknak, mint a mentorom, Victor Harris. Aztán szerettem volna Japánban élni egy ideig, és úgy tanulni, mint a japán ösztöndíjasok, és így tovább, és így tovább.

A vízióim, vagy álmaim fejlődnek, ahogy haladok előre, ahogy elérek bizonyos mérföldköveket, és ahogy új álmokat valósítok meg rájövök, hogy az általam elképzelt határok valójában nem is léteznek. Ugyanakkor hihetetlen mennyiségű munka, áldozatvállalás, kudarcok, kapcsolatok építése, a bizalom megszerzése és fenntartásának is köze van a "szerencsémhez".

Mindemellett nem tudtam volna mindezt egyedül véghezvinni, és örökké hálás leszek azoknak az embereknek, akik feltétel nélkül befogadtak a japán kard és a karddal/szamurajokkal kapcsolatos turizmus világába, a bölcseknek, akik utam különböző szakaszaiban megvilágították az utamat, amikor útmutatásra vagy megnyugtatóra volt szükségem, és a sok embernek, akik a média tükrének másik oldaláról követik az utamat, akik továbbra is ösztönöznek és értelmet adnak erőfeszítéseimnek, hogy megosszam mindazt a nagyszerűséget, amiben kiváltságos vagyok.

Köszönöm, hogy részese szeretnél lenni az utamnak és feliratkoztál a hírlevelemre. Remélhetőleg együtt segíthetjük ezt a művészetet és mesterséget, amit mindannyian szeretünk, azáltal, hogy közös felelősséget vállalunk, mint a kardrajongók jelenlegi generációja, és támogatjuk a hagyományos japán kézműveseket, és az általuk készített csodákat és biztonságosan átadjuk őket a jövő generációinak.

月山貞利・貞伸隱岐神社御神前打記念 令和3年10月16日

月山貞利・貞伸隱岐神社御神前打記念 令和3年10月16日

Paul Martin